134 par. 352.

Taka ja välla Kuselesja Katse mis vei-
mä! Laits nakanu kah emä mann
vaunama, et Kusle tahab ja emä
takkaum viimä minnä, aga mees
ütelnu: Küll ta kuseb esije, mis sja s
sinna välla otsid! Laits ei ole aga
ilma emätä minnu. Viimätä sai-
genu sõss mees naisd küll minnä
aga sitanu ökse naisele küllgi ja
võttanu tõise otsa ennätä peio. —
Naine sitanu välläs ökse otsa ukk-
re küllgi ja minnu esi latsega tare
pääle pakku. Mees votanu ärä tük
aiga, õiganu, — ei midägi! viimätä tõn
manu ökkesid ja kisgunu seravij
ukkenre ülelävve tarre gu kalab;
ei ole aga pimese edimelld petusse
ange saanu ja nakanu sööma. —
Kisgenu viimätä tõise käest: „Kui
liha om kah"? Tõine vastanu: „Mu
o pehmine küll, miands sul"? „Mull o
kõva gu puu puru!" ütelnu tõine ne

par. 353. 135.

Nakanu sõss öge järgi vaatama ja
saanu aru, et ukkener ollu. Näid min-
ne välla naisd ottima ja saanu ka
aisa mõrtä aru, et tarepaal paar
ollu. Nakanu mõrtä seinä üles roni-
ma; sääl laulanu valge kukk ja vana-
tõnt ütelnu: „See om mull vaterj ja
vonimu ikki kõrgemale. Laulanu
punane kukk ja vanatõnt ütelnu: „See
om mull pool velle" ja nakanu jaba ta-
re otsa pääle saama. Laulanu kirivene
kukk ja vanatõnt ütelnu: „See om mu
kingjä" ja satanu tare otsa pääld alla
poole. Nüüd laulanu must kukk ja
vanatõnt ütelnu: „See om mu murrdjä",
satanu maha ja ollu katunu gu tina
tukkga.

Mia viimate tulli mehe katu
kõrdsid ja lõidanu naise latsega
tarepääld kätte. Tõine naine ollu
aga tarre ärä söönd. — (Els Tõllason.)